

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIII. letnik.

Julij.

7. št. 1907.

OPIS TRENTE.

II. ZGODOVINA. (Dalje.)

JOS. ABRAM.

V začetku tega sestavka sem omenil, da je znano o preteklosti Trente malo zanesljivega, res zgodovinskega, in zato se moramo zadovoljiti tudi z ustnimi izročili.

O zidanju trentske cerkve in ustanovitvi beneficija nam pripovedujejo zgodovinski viri le malo. Iz arhiva grofa Attemsa v Podgori pri Gorici sem dobil sledeče podatke: Cerkev v Trenti je sezidal grof Herman Attems-Heiligenkreuz, panoga Campagna (ki je izumrla okoli leta 1840.). Herman je bil sin Janeza Jakoba in Judite, roj. grofinje Tatenbach, in se je rodil leta 1631. Bil je neoženjen in tako imenovan »discolo«. Stanoval je navadno v Trenti, kjer je imel fužine in tudi več nezakonskih otrok. Umrli je v Spessi v gradu grofa Mihaela Turna dne 2. marca 1693. leta. Testament je naredil ravno tam dne 27. aprila istega leta (hranjen je pri okrožnem sodišču v Gorici). V njem je volil cerkvi v Trenti neko vsoto. Svojim nezakonskim hčeram je zapustil, in sicer Magdaleni, »filiae mei fabristari«, 100 gld., Uršuli 100 gld. in Katarini 80 gld. Iz vsega svojega premoženja je napravil v oporoki fidejkomis v korist svojega nečaka Henrika. Kako se je ta fidejkomis izgubil, je dozdej neznano. Posestva panoge Campagne so bila jako velika in so se nahajala v Trenti, Rablju, drugod na Bolškem, v Ročinju, Ločniku in Grgarju.*)

Zdaj pa ustno izročilo, kakor se je zapisalo**) po pripovedovanju rajnega Antona Pretnarja, vulgo Furlana, cerkovnika v Trenti, hišna številka 7 (prva hiša od cerkve proti izviru Soče).

*) Te podatke mi je poslal g. dr. Fr. Kos iz Gorice, priskrbel jih je pa A. g. Mažgon, grofov arhivar, za kar se obema zahvaljujem.

**) Zapisal ga je Simon Gregorčič ml.

Cenjeni čitatelji naj blagovolé oprostiti, da sem objavil te bolj legendarne pripovedke, a so s Trento in Trentarji v tako tesni zvezi, da bi jih bilo škoda izpustiti.

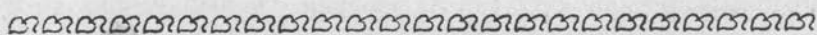
Grof Attems je bil general. Imel je trn Kristusov, zato je pa dobil vsako vojsko. Nekdaj je oblegal mesto na Laškem. Spiše pismo ter ga pošlje v mesto: »Podajte se! Ako se ne podaste izlepa in bom primoran mesto vzeti s silo, ne prizanesem niti otroku v meterinem telesu«. Odgovore: »Ne podamo se, dokler imamo le še enega moža.« General naskoči mesto ter ga dobi z močjo, in res dene vse pod meč. Čez tri dni pride neka mladenka iz kleti, prinese poln predpasnik zlatnikov pred generala in ga prosi milosti. On pa reče: »Kar sem dejal, sem dejal!« Še njo dene ob glavo ter si prisvoji zlatnike. Od tega časa pa ni imel miru več ne po dnevi, ne po noči. Gre k spovedi v Rim. Ondi mu naložé za pokoro, da mora polk vojakov prerediti ali pa staro fabriko poravnati in cerkev sezidati, da tako dobro porabi oni krivični denar. Mož gre in si izbere Trento. Tu, kjer je bil že prej plavž, je sklenil ostati. Plavž je bil tam, kjer so sedaj (v naših dneh so porušeni tudi zadnji ostanki) vidni njegovi ostanki, namreč za farovškim vrtom. Kjer je sedaj farovž, pa je bil grad, t. j. spodaj kovačnica, a zgoraj hrami za grofa in njegove ljudi. General je tudi Kristusov trnek prinesel semkaj ter ga vzdal v stopnice.

Grof Attems napravi tudi načrt za kapelico v Trenti. Izprva jo je hotel sezidati na gorenjem koncu Špikovega travnika. Kar pride žena od gorenje strani (h. št. 7) ter pravi: »Ne bo šlo, tam jo plaz vzame.« Nato general zboli in umrje. Prej pa naroči svojemu bratu (Hermanu), naj izvede njegovo delo. A brat ni bil njegovih misli. Menil je marveč, da bo bolje, če sezida cerkvico na Rožicah pri Štandrežu poleg Gorice (Furlan, cerkovnik, pravi: na kampanji). Tudi njegovi sorodniki so ga pregovarjali k temu. A po noči se mu prikaže rajni brat in deje: »Vstani in pojdi v Trento!« Mož se prestraši ter pove to drugim svojcem. A ti se mu posmehujejo. Drugo noč se mu zopet prikaže pokojni brat ter mu zagrozi: »Vstani in pojdi v Trento! Če pridem zopet, ne bo dobro, zmeljem te kakor kamen moko!« Tu pa ukaže grof zapreči in se odpelje opolnoči iz Gorice v hribe. Bilo je pa tedaj snega, da so ga komaj pregazili. V Trenti sezida nato cerkev. Ko so cerkev dozidali, hočejo prenesti še Kristusov trnek v njo; a nihče ni vedel, kje je. Nato pokličejo meniha; ta potolče s palico ob stopnico (gradu) in de: »Tu je, tukaj kopljitel!« Kopljejo in ga res najdejo ter odnesejo v cerkev, kje je še dandanes v majhni srebrni kazalnici in ga rabijo pri cerkvenih darovanjih. Dolg je 6 cm, debel pa 1—3 mm; barve je rjavkaste. Nekdaj je ta trnek prenesel v Bolc dekan Stecker. Ko ga je pa hotel drugi dan v Bolcu v cerkvi zopet ogledati, ga ni bilo več. Našli so ga pa v Trenti spet na starem mestu.

Stari Furlan, cerkovnik, je pripovedoval tudi sledečo pripovedko, ki nam živo svedoči, v kako veliki časti je imelo ljudstvo vedno trentsko cerkvico. Nekdaj je hotel tat okrasti cerkev, a koder je hotel iti k njej, povsod je bil velik zid pred njim, da ni mogel čez, in moral se je vrniti. Pozneje so ga obesili v Celovcu, in tam je povedal: »V Trenti mora biti velika svetinja, da se mi je tako zgodilo!«

O trenski cerkvi še to. Pri oltarju je edino miza kamenita; v njo je spredaj vridana velika marmorna plošča s krasnim reliefom oznanjenja D. M., ki ga božjepotniki in zlasti turisti in drugi izletniki zbok lepote radi ogledujejo. Marmornati so tudi nekateri okviri oken, vrat v zakristijo in plošče v tlaku pred oltarjem. V oltarju samem je soha D. M. Loreške. Nad vhodnimi vrati v cerkev je kamenita soha D. M. Pomočnice, o kateri je rekel slikar Havliček, ki je rad bival in slikal v Trenti, da je mojstrsko započeta, dasi ni povsem završena. Krasno delo je tudi slika sv. Ane na oltarju, ki zakriva soho D. M.

(Dalje.)

PLANINSKI SPOMINI.

ELIJEV OGENJ.

AL. KNAFELC.

Leta 1904., sredi avgusta, ob najhujši vročini, se je vršila sokolska slavnost v Ljubljani. Bila je taka soparica, da se celo vrli Sokoli niso upali z golimi rokami v Tivoliju pod milo nebo na žgoče solnce. Med tamošnjimi gledalci nas je bilo tudi petero hribolazcev, ki smo nestrpno čakali določenega časa, da se odpravimo z vlakom v Kamnik in od tam na gore. Zaradi hude vročine sem predlagal, da naj se popeljemo že s prvim vlakom popoldne, da pridemo toliko prej v hladnejše kraje — v gore. Vsi so pritrdili. Pustili smo torej ljudsko veselico sredi tira in hajdi na vlak.

Proti večeru smo se pripeljali v Kamnik in takoj naprej. Za Kamnikom je bila vročina ponehala. Prenočili smo v Stahovici na skednju med senom, da smo zjutraj brez ovir lahko odšli zgodaj. Hoja je bila prav prijetna v jutranjem hladu ob Bistrici navzgor do Uršiča. Tam je nam »teta« skuhalaj ajdovih žgancev z mlekom, ki so nam šli jako v slast. Od Uršiča smo se napotili po Beli

dolini na Kamniško sedlo, kjer je bilo že dokaj zbranega lesa za stavbo kočje na tem sedlu. Tukaj smo se dalje časa hladili in počivali ter gledali v globoko Logarsko dolino. Spomnim se, da mi je prijatelj pripovedoval, da ti ga sapa nazaj prinese, če tam klobuk vržeš v Logarsko dolino. Klobuka ravno nisem hotel žrtvovati, ali z žepno ruto sem poskusil. Res je ruta takoj nazaj priletela v občno veselje nas vseh. Tudi drugi so poskušali in šlo je.

S Kamniškega sedla smo zlezli na Brano (2247 m). Nazaj doli smo se kar naravnost spustili proti Okrešlju v Logarsko dolino, kjer smo prenočili drugo noč. Tretji dan smo zlezli prav s težavo po železnih klinih, kljukah in po snegu skozi Turski žleb in naprej na Skuto (2530 m). S Skute smo se splazili na Kokrsko sedlo in od tam v Kokrsko dolino k Povšnarju, se dobro pokrepčali in ondi prenočili. Za drugi dan smo naročili voz do Kranja, ker nam ni prijala prašna cesta po ravnem in v taki vročini. Voz smo med potjo okrasili z zelenjem, da je bil podoben že vrtni lopi, ter se tako obvarovali žgočih solnčnih žarkov. Veseli smo se pripeljali proti poldne v Kranj, kakor svatje ozaljšani s planinkami in drugimi planinskimi cvetkami na klobukih. V neki gostilni sredi mesta smo gostilničarki naročili kosilo za pet hribovcev, in sicer v eni uri mora biti skuhan in pojedeno, ker se nam mudi na Triglav. Zgodilo se je. Nakupili smo še v naglici nekoliko živeža in hitro na kolodvor in z vlakom na Dovje. V vlaku je bil še en naš prijatelj iz Ljubljane, ki se je tudi pridružil nam. Ta dan nam je bil nekako v počitek, zato smo tudi ostali v Mojstrani in šele prihodnji dan polezli na Triglav.

Hodili smo skozi Kot na Kredarico, kamor smo dospeli že okoli poldne. Tudi sedaj smo hoteli ves popoldan počivati in šele prihodnji dan na vrh. Po zaužitem okrepčilu so šli trije tovariši spat, drugi trije: moj sin, njegov prijatelj in jaz pa smo ogledavali okrog kočje. Med tem, bilo je ob dveh popoldne, se je zbrala huda nevihta nad Dovjem. Blisk za biskom šviga po oblakih, tupatam tudi naravnost proti tlom. Lep prizor! Prinesem klop iz kočje. Sedemo in opazujemo grozno divjajočo nevihto. Bili smo tako oddaljeni, da se nam ne more kaj pripetiti. Znano je, da se ob takih časih v gorah pojavlja Elijev ogenj. Zato vzdignem parkrat roko kvišku, misleč, da se ta prikazen tudi sedaj pojavi. Nič ni bilo. Neurje je odšlo čez Karavanke na Koroško in bili smo iz nevarnosti.

Med tem so se oni trije v kočji počili in vsi razpoloženi eden za drugim prilezli ven gledat, kje smo mi. Nastalo je zopet lepo vreme. Nagovarjam jih, naj se gremo izprehajat po ledniku.

Šli smo. Po ledniku je možno brez težave hoditi, ker je s trdim snegom pokrit. Le tuintam šumlja brzo kak potoček po ledeni strugi in se včasih izgubi v kako majhno razpoko lednikovo. Le na koncu, kjer se prav strmo napenja proti Vratom, je gol led, in tam notri šumi in bobni voda. To si prav lahko ogledaš, ker na koncu lednika štrli močna skala kakor za bran, da se ne utrga led in zbobni v dolino. Na to skalo je možno priti po lednikovem grebenu po snegu. Na njej smo imeli obilo posla. Donašali smo na vrh kamenje, ki ga je prav mnogo tja narinil lednik, in stavili mogočno piramido. Ko se naveličamo tega dela, se vrnemo nazaj, odkoder smo prišli, vsi dobre volje.

Na sredi lednika kriknem: »Pojdimo na Triglav!« »Pa pojdimo!« se takoj brez premisleka odzovejo še trije. Brez vsake priprave se napotimo štirje na Triglav. Bila je šesta ura zvečer. Ko lezemo na Mali Triglav, se je pojavil dvakrat zamolklo daljni grom na Trentarski strani in širok oblak prijadra visoko čez Triglav. Ker se grom več ne oglašja in ne vidimo nobene nevarnosti, plezamo dalje. Le vetrič je malo pihal od tiste strani, od koder je bilo grom slišati. Svetujem torej, da si z vrvicami privežemo klobuke, da jih nam ne odnese v prepad. Ko pridemo na Mali Triglav, včasih čudno zabrenči po vrvicah ob klobukih, in ko lezemo na Veliki Triglav že proti vrhu, zasmrdi zdajpazdaj prav po česnu. Od Triglavске kočе nas opazujejo ostali prijatelji. Ko srečno dospemo na vrh, se ustavimo in začnemo one doli pozdravljati in ukati. Eden od nas je imel slučajno plašč s seboj. S tem plaščem smo hoteli mahati v pozdrav. Bil je pa ves spet z zaponkami. Trije smo se spravili nanj, da ga hitro razpnemo. Moj sin je stopil med tem v Aljažev stolp po pečat, da bi ga pritisnili na naše razglednice. Ko pa stopi v stolp, skoči v tistem hipu zopen ven, se z obema rokama zgrabi za tilnik in sključeno hiti proti nam ter vpije: »Oče! oče!« V tistem trenutku je začelo tudi nas nekaj pikati po rokah in po tilniku, kakor da bi se bile zagnale čebele v nas. Po stolpu je pokalo in prasketalo, kakor da bi nekdo s palicami mlatil po njem, in pojavil se je hud smrad po česnu, to je ozon. Hitro zbeže vsi v Staničevo zavetišče, le jaz postojim še malo na vrhu in opazujem, kaj je to. Pohitim še jaz za onimi do zavetišča. Nisem šel vanje, le oprijel sem se za skalo v bližini in onim prigovarjal, da nič ne pomaga, če se tukaj skrijemo, in tudi ne kaže, da bi tu čakali, ker bi utegnili priti še kaj hujšega, morebiti še pošteno treskati, ker to je Elijev ogenj, ki se pojavlja na vrhovih. Ko se držim za skalo in govorim z onimi v zavetišču, je okrog mene po vseh skalnatih voglih vreščalo in

prasketalo, kakor bi ogenj gorel. Privabim jih zopet ven in se ujunačimo, da stopimo še enkrat na vrh vsi. Po stolpu še vedno poka in prasketa, vrešči tudi po vseh predmetih okrog nas in vse migeta, kar štrli navpično. Najbolj je vreščalo po cvetlicah, ki smo jih imeli na klobukih ter smo jih morali strgati ž njih, da ni tako pokalo po glavah. Zdajpazdaj je začelo pikati po tilniku, seveda nehote smo se ga hitro zakrili z roko, potem pa je zbadalo in pikalo po roki, kakor da bi kdo lešnike metal nanjo. Včasi sem začutil na licu gorko, kakor da bi se bil kdo približal s prižgano svečo. Ker sem jaz edini imel brke, so se tudi te včasi začele majati in vreščati. Tudi lasje so se včasi začeli ježiti in vstajati.

Najbolj smo se bali Aljaževega stolpa, ker on je bil najglasnejši. Radi bi imeli pečat, ki je v njem shranjen, ali nobeden se ni upal približati stolpu. Ker so bili ti pojavi vedno enaki, smo se jim nekako privadili, vsaj nobeden se ni hotel pokazati bolj bojzljivega, dasi smo bili vsi skupaj v smrtnem strahu. Začnem se igrati s to prikaznijo. Vzdignem vse prste pokoncu ter opazujem in poslušam, kako šumi vrhu vsakega, in jih zopet skrijem. Vzdignem obe roki, da je šumelo na vseh desetih prstih hkratu. Začnem obe roki v zraku eno drugi približevati. Bliže ko so se prsti ene roke k drugi približevali, bolj je pokalo. Hitro ju zopet oddalim in pobesim obe, da je nehalo pokati. Vzdignem samo kazalec pokoncu, da je vreščalo in šumelo na vrhu, potem ga obrnem vodoravno, in nič več ni šumelo iz njega. Vzdignem palec navpično na isti roki, pa je iz palca šumelo. Ponavljam hitro zaporedoma, da kaže kazalec vodoravno, in vzdigujem palec, iz katerega je hitro zašumelo, kolikorkrat sem ga postavil pokoncu.

»Dosti je«, rečem. »Najbolje je, da bežimo odtod proč.« Ni bilo treba dvakrat reči. Kakor bi jim bil odzadaj zakuril, tako so začeli teči doli. Eden je bil seveda prvi in eden zadnji. Prvemu se je zelo mudilo, da nas je pustil vse daleč zadaj. Ko tako hitimo in se oprijemljemo železnih klinov, je iz vsakega šumelo in vreščalo po vseh robovih okrog nas. To je trajalo z Velikega Triglava po vsem grebenu med Malim in Velikim Triglavom in po Malem Triglavu tako dolgo, dokler se nismo prevesili čez Mali Triglav doli v skalovje. Ko smo se zdeli na varnem, se za silo malo oddahnemo in drug drugega ogledujemo, če smo še celi. Kje pa je oni, ki se mu je tako mudilo? se vprašamo. Ni ga! Kar se pojavi visoko nad nami vrhu Malega Triglava in hiti proti nam. Tam gori se cepi pot proti jugu k Marije Terezije koči. Na to stezico je bil v naglici zavil; že ko je bil globoko

doli, se je zavedel, da ni na pravi poti. Moral je torej nazaj na vrh in od tam po pravi poti doli. Malo se pošalimo ž njim, da je bil tako bojazljiv, in zbežimo hitro v Triglavsko kočo.

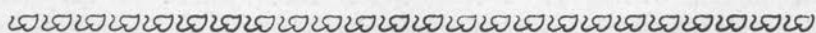
V koči so nas že težko pričakovali, da zvedo, zakaj smo tako naglo izginili z vrha in zakaj smo tako bežali doli. Vsi vprek začnemo pripovedovati, kako je vreščalo in pokalo in kako nas je pikalo itd. Moje roke so bile nekoliko otekle na vnanji strani in posejane z belemi pikicami. Druge nezgode ni bilo. Veselilo nas je, da smo doživeli to redko prikazen. Posebno dijaki so bili tega veseli. Oskrbnik v koči je pripovedoval, da ob nevihti včasih tako prasketa tudi po vrhu koče in da takrat ne gre iz nje. Pripovedoval je tudi, da je šel nekoč na bližnji sneg, kjer ima zagrebena sveže meso, z lopato odgrebat. Bilo je megleno. Kar zašumi in smukne svetla iskra mimo njega in na Triglavu zagrmí. Hitro vrže lopato iz rok in zbeži v kočo. Vodnik Šmerc je tudi pripovedoval, da takrat, ko so delavci zabijali železne kline po Triglavu, so tudi klini včasih začeli vreščati. Nato so mahoma popustili delo in zbežali v zavetišče. Dejal je, da je tudi on že doživel nekaj sličnega in da mu je celo posmodilo nekaj las. Izrecno pa poudarjam, da mi nismo ničesar videli. Le jaz sem opazil, ko sem držal prste pokoncu in je iz njih šumelo, da ni bil zrak popolnoma čist vrhu prstov.

Naj omenim še neko drugo prikazen, ki sva jo s prijateljem doživela pred trinajstimi leti na Prisojniku (2555 m). Bilo je 22. julija 1894. l., ko sva zjutraj ob treh odšla iz Kranjske gore po Pišnici proti Vršiču. Par tednov prej sva izvedela, da so zaznamenovali pot na to goro. Kmalu sva dospela do tiste točke, kjer se danes, žalibog, po krivdi Kranjskogorčanov šopiri Nemskega plan. društva Vossova koča. Na mali planinici je ležala velika skala in na njej je bilo z rdečo barvo zapisano: »voda« in pšica, na levo kažoča. Tam izvira obilen studenec. Pri njem sva se napila in odšla dalje. Ko prilezeva do masivne gore, si ogledava tisto veliko okno, skozi katero je videti pokrajino na drugi strani gore. Znamenito okno je to. Odtod pelje zaznamenovana pot kake četrt ure po žlebu. Ako bi nama tam izpoddrnilo, bi padla skozi okno in na drugo stran gore v Pišnico. Morala sva jako paziti. Prav nevarna pot je bila to. Na sedmih krajih so bili rdeči križci naslikani po skalah. Dobro sva vedela, kaj pomenijo: Bodi pazljiv, ali pa padil! Pot je bila takrat le zaznamenovana in nič nadelana. Palici sta tu naju le ovirali, ker morala sva plezati. Prideva na grebenu do skale, podobne veliki natrpani slamnici. Morala sva čeznjo. Palici sva položila na tla med kamenje in še zadelala sva ju, češ,

da ju nama ne odnese vihar, ako nastane. Vreme je bilo krasno in nikjer nobene meglice, ne oblačka. Kako torej preko te skale? Najprvo se jaz počasi skobacam gori. Če bi omahnil, bi ne imel časa premišljevati, na katero stran gore naj bi frknil. Prilezel sem srečno čez skalo in potem se je moj prijatelj tudi tako pritelovadil do mene. Nadaljna pot do vrha ni bila več tako huda, ker hodilo se je lahko pokoncu. Tako srečno pririneva ob enajstih na vrh. Ostala sva dve uri gori, da sva se dobro pokrepčala in počinila. Okoli poldne prileze neki turist z vodnikom od nasprotne strani na vrh — bil je Tržačan — in nama pripoveduje, da sta prišla z Razora in da sta prenočila na prostem.

Posloviva se in odideva po isti poti nazaj, od koder sva prišla, prijatelj kakih 15 korakov spredaj in jaz za njim. Ko že hodiva kake četrt ure po robu prav zložno, zaslišim na desno kake tri metre daleč, kjer se skalovje pravokotno preveša v Pišnico, močno šumenje. Takoj se ustavim, moj prijatelj spredaj tudi in se ozre. Šum je postajal silnejši, že bolj podoben žvižganju. Prijatelj pogleduje mene in jaz njega. Ravno gledam na tisti rob, kjer je šumelo in žvižgalo, da bi kaj videl. Ali uzrl nisem ničesar. Vrščalo in žvižgalo je ravno tako, kakor da bi parni stroj z vso močjo izpuščal paro skozi majhno luknjico. Mislil sem, da se zdajpazdaj gora razpoči in da poletiva oba v zrak. Najbolj neumljivo mi je bilo, da tisti žvižg ni ostal na eni točki. Premikal se je glas počasi od desne na levo in zopet nazaj ravno ob robu. Po pravici povem, da me je bilo groza. Še enkrat se plašno pogledava s prijateljem in jaz izpregovorim prvo in edino besedo: »Pojdival«. Šla sva počasi, molče, ne oziraje se na levo, ne na desno, ne prehitro, ne prepočasi, kakor dve mokri kokoši. Šele čez dalje časa, ko sva se bila že zelo oddalila, se ustaviva in začneva govoriti o tem piskanju. Nobeden naju si ni znal tega razlagati in ostalo je nama nerešeno do danes.

Pozivljem javno gg. učenjake, naj bi poskusili to prikazen pojasniti že v prihodnjem »Vestniku«. Naj vzamejo na znanje, da je bilo ves dan (22. julija) lepo, brez najmanjšega oblačka na vsem obzorju, brezvetrno in ob eni uri popoldne. Višina te točke je okoli 2400 m. Nič zelenja in sama gola skala. Pripovedoval sem ta pojav že mnogim učenim osebam, ali vsak je le majal z ramami.

DRUŠTVENE VESTI.

Novi člani. Osrednjega društva: Cescutti Bernard, trgovec. Golob Franc, trgovec. Iglič Fr., trgovec. Jurjovc Avg., trgovski sotrudnik. Kamenšek Blaž, zasebni uradnik. Orel Karel, inženir. (Vsi v Ljubljani.) Končina Tinica v Gorenji vasi pri Zatičini. — Kamniške podružnice: Debevc Makso, fin. koncipist v Ljubljani. Lavrenčič Ivan, dekan. Svetič Anton, posestnik. Vidic Franjo, posojilnični tajnik. Šubelj Franc, trgovec. Žargi Ivan, trgovec. Vedlin Anton, hran. tajnik. Sajušič Josip, hranilnični praktikant. Pollak Josipina. Ahčin Minka. Weibl Julij, mizar. Fajdiga Josip, mizar. Terpinc Ivanka. Vanosi Josipina, kavarnarica. Jereb J., oskrbnik. Svetek Rajko, vladni koncipist. Drahsler Jakob, vladni tajnik. Hajek Edvard, trgovec. Martin Ferdo, trgovec. Koschir Janko, trgovec. Ferjančič Ferdo, vladni gozdar. Koželj Makso, slikar. Žerovnik Fran, klobučar. Kratner Fran, davčni pristav. Klemenčič Josip, trgovec. Albreht Avgust, trgovec. Malovrh Jakob, gostilničar. Lorber Fr., oficijal. Dr. Peitler Fr., c. kr. okr. sodnik. Debevec Rudolf, gostilničar. Sebat Ivan, kancelist. Križman Anton, davčni nadkontrolor. Ivan Rajko, davčni praktikant. Jutraš Ludovik, davčni pristav. Bezeg Karel, davčni praktikant. Stele Fran ml., odvetniški uradnik. Sax Hinko, tiskarnar. Iskra Matevž, zidarski mojster. Tramte Ignacij, nadučitelj. Stare Karel, tovarnar. Mlejnik Rajmund, davčni pristav. Hermann Ana, trgovka. Albreht Karel, trgovec. Šinkovec Jerica, trgovka. Košir Fran, tovarniški vodja. Martinčič Fran, tajnik okr. boln. blagajne. Kresse Ivan, okrajni glavar. Hribar Franc, gostilničar in posestnik. Ušlakar Ivan, notarski kandidat. Heybal Josip, organist. (Vsi v Kamniku.) Bodlaj Primož, posestnik, in Berlec Franc, praktikant, v Stahovici. Dr. Rus Mavricij, zdravnik v Ljubljani. Stare Minka na Kolovcu. — Koroške podružnice: Dr. Žirovnik Janko, odvetniški kandidat, in dr. Brence Ludovik, finančni koncipist, oba v Celovcu. — Kranjske podružnice: Masten Iv., c. kr. profesor v Kranju. Kristan Ivan, gostilničar na Javorniku. Rohrman Ad., c. kr. okrajni tajnik v Kranju. — Podravske podružnice: Veras Ivan, hišni posestnik in zastopnik »Slavije« v Mariboru. — Posavske podružnice: Dr. Korber, c. kr. notar. Dr. Seliškar, c. kr. okrajni sodnik. Štarkl Mijo, župan. (Vsi v Sevnici.) Elsbacher Konrad, trgovec. Cimperšek Dragotin, trgovec. Košulj Oton, ravnatelj pivovarne. (Vsi v Laškem.) — Radovljiške podružnice: Medja Janez, restavrater na Bledu. Medved Anton, kaplan na Breznici. Šturm Eliza, veleposestnikova soproga v Poljčah. — Savinske podružnice: Dr. Sernec Gvidon, odvetniški koncipist. Voglar Franc, učitelj. Deteček Makso, trgovski sotrudnik. (Vsi v Celju.) Piskernik Franc v Logarski dolini. — Soške podružnice: Lomšek Anton, učitelj v Kalu nad Kanalom. Nemic Peter, učitelj v Lomu pri Sv. Luciji. Gorjup Rihard, učitelj v Avčah. Zajec Josip, učitelj v Ligu. Vrčon Mihael, učitelj na Otlici. Benko Vekoslav, učitelj v Gabrjah pri Štanjelu. Plesničar Pavel, nadučitelj v Rihembergu.

Darila. Osrednjemu društvu: Gospa Agnola 6 čašic za kavo za Orožnovo koč. — Cerkljanski podružnici za planinsko koč na Poreznu: Trg. in obrtna zadruga v Gorici 100 K. Po 10 K so darovali: Oskar Gabršček, župan v Tolminu; Franc Terček, okr. gozdar v Cerknem; Marija Terček, posestnica v Idriji; Ivan Korenčan, trgovec v Ljubljani. — Franc Čulk, c. kr. notar v Cerknem, 8 K. Gabrijel Bevč, hran. uradnik v Cerknem, 6 K. Jos. Plemelj, lesotržec v Cerknem, 6 K. — Po 5 K: A. Kranjc,

gostilničar; Ant. Ruzzier, c. kr. sod. kanc.; Jakob Tauš, trgovec; Jos. Rakovšček, nadučitelj; Vaclav Tušar, pravnik; Jernej Štravs, trgovec; Peter Jurman, gostilničar; Albina Gerželj, učiteljica; Julij Kogoj, učitelj (vsi v Cerknem); Ivan Klopčič, župnik v Bukovem; Franc Peternelj, učitelj v Šebreljah; Jos. Močnik, učitelj v Gorjah; i. Ročec, trgovec pri Sv. Petru. Po 4 K: dr. Drag. Treo, odvetnik v Gorici; And. Telbau, trgovec v Sovodnjah; Raf. Fajgelj, učitelj v Trebuši. Po 3 K: And. Sattler, učitelj v Otaležu; Fr. Makuc, trg. v Cerknem; Ljudmila Zavrtanek, učiteljica v Bukovem; Janko Dougan, okr. sodnik v Cerknem. Po 2 K: Štefan Rutar, posestnik v Cerknem; Rud. Zdolšek, pot. učitelj v Tolminu; Otavij Rauber, zas. uradnik v Trstu; And. Kobal, trgovec v Cerknem. Po 1 K: Srečko Borštnik, učitelj v Cerknem; Ant. Klemenčič, gostilničar v Trebuši; J. Martelanc, živinozdravnik v Tolminu; Avg. Breljh, strojar v Cerknem; Alojzij Sellak, davkar v Cerknem; Ign. Badal, postajevodja v Cerknem; Hr. Pipan, fin. nadstražnik v Krminu; Fr. Premelj, trg. potnik na Dunaju; Fr. Mazi, trg. potnik v Ljubljani; A. Mikuž, gostilničar pri Sv. Luciji; Žančev sin pri Sv. Luciji; J. Kelec, postajenačelnik pri Sv. Luciji. Vesela družba pri »Mavriču« K 6'24. V Makučevi kuhinji K 3'16. Na pojedini parkljev pri »Mavriču« K 4'02. Ivan Gruden v Plužnah 60 vin. And. Obed v Ameriki K 3'60. Eliza Jakli, učiteljica v Kobaridu, 3 K. Nadalje so darovali v blagu: Albina Gerželj, učiteljica v Cerknem, železen sčedilnik; blago za žimnice: Jakob Tauš, Leop. Pagon, Jernej Štravs in Fr. Makuc (vsi iz Cerknega); kuhinjsko opravo, steklenice, svetiljke: V. Tušar, Tomo Štrukelj, Al. Kacin in Pavel Obid (vsi iz Cerknega), Andrej Primožič iz Idrije. I. C. Mayer v Ljubljani 4 volnene odeje. Fr. Ks. Souvan v Ljubljani dve volneni odeji. Feliks Urbanc v Ljubljani dve odeji. Albina Gerželj, učiteljica v Cerknem, 12 brisalk. Jos. Plemelj v Cerknem popust pri lesu. Darovalce iz Baške doline objavimo, kadar dobimo izkaz. — Soški podružnici: Tolminska hranilnica 100 K. Veleposestnik A. Gorjup z Vrha nad Kanalom 20 K za S. Gregorčičevo kočo. — Akademškemu krožku Češke podružnice za notranjo opravo koč v Koritnici: I. Kavalirová 50 K, A. Malá 4 K, A. Peterliková 5 K, Neimenovanka 10 K, A. Duchonová 10 K, L. Pratiková 5 K, L. Schmatková 5 K, Kruisová 6 K, Hessová 6 K, Reinsbergová 6 K, Linhartová 5 K, Strobachová 10 K, V. Hubká 10 K, Löfflerjeva 10 K, Hennerová 10 K, Nekutová 5 K, Vončurová 5 K, A. Pokorná 5 K, I. Winterová 10 K, I. in E. Böhmovi 10 K; po 2 K: Hynková, Radovnická, Vichterlová, Ottová; Jandová 5 K; Šmejkalová 5 K; Krejčova 5 K. Skupaj 210 K. Gospa Šašková in gospa Hlavová sta darovali brisače. — Nadaljna darila sprejema: Dr. Viktor Dvorský, ta čas na Jezerskem (Koroško). — Posavski podružnici: Mrzelj Juro, tajnik; Šket Ljud., trgovec; Štarkl Rudolf, davč. pristav; Mešiček Jožef, nadučitelj (vsi v Sevnici), zneske po 2—4 K.

Kranjskogorske podružnice redni občni zbor, ki ga je sklical osrednji odbor v zmislu § 35. društvenih pravil, se bo vršil v nedeljo, dne 28. jul. t. l., ob 3. uri popoldne v restavraciji gosp. Višnarja na Jesenicah. Dnevni red: 1. Poročila: načelnika, tajnika, blagajnika in računskih preglednikov, 2. volitev, 3. razne reči. Tega občnega zbora se udeleži tudi več članov osrednjega odbora »Slov. plan. društva«. Podružnični člani se vljučno vabijo, da se mnogobrojno snidejo. Osrednji odbor.

Dragi čestilci zelenega Pohorja! Od Maribora do Slovenjgradca se razteza kaj mično, temnozeleno pogorje — Pohorje. Ime samo priča, da je krstil to gorovje slovenski, slovanski narod, in hvala Bogu, ta narod

še danes gospodari po pohorskih planinah in njih romantičnih vznožjih. Da bi se v srcih pohorskih prebivalcev ter tudi vseh tistih štajerskih Slovencev, ki gledajo temnozeleno pohorske šume dan na dan, zbudila, oziroma okrepila gorka ljubezen do slovenskih planin in do slovenske zemlje sploh, se je ustanovila pred sedmimi leti v zavedni ruški župniji Podravska podružnica »Slov. plan. društva«. To društvo hodi svojo ostro načrtano pot in, lahko rečemo, ne brez uspeha, čeprav mu je usoda zadejala že bridke udarce. Žigertovega stolpa žal ni več, a spomin na krasno uspele slavnosti pri Sv. Arehu, pri Žigertovem stolpu in na Žigertovi planji ne bo kmalu preminil.

Podravska podružnica dogradi v par tednih lepo planinsko kočico pri Sv. Arehu, imenovano »Ruška kočica«, ki bode zavetišče vsakemu izletniku na senčnato Pohorje, pobožnemu romarju in navdušenemu turistu, ki bo lahko tukaj prenočil, se okrepčal telesno in duševno ter drugi dan nadaljeval svojo pot. Ta stavba pa je stala mnogo denarja in koči manjka še vse oprave: miz, stolov, postelj, perila, kuhinjske posode i. t. d. Zato se obrača podpisano društvo do vseh čestilcev zelenega Pohorja, da blagovolijo za »Ruško kočico« darovati primernega blaga ali pa denarja in poslati dar društvenemu vodstvu v Ruše. Imena cenjenih darovalcev razglasimo v »Plan. Vestniku« in po drugih časnikih.

Nadejaje se obilne podpore, beleživa s planinskim pozdravom:

Mihael Sernc, tajnik; Davorin Lesjak, načelnik.

Kočica na Javorniku otvori Idrijska podružnica slovesno dne 4. avg. Vsem cenjenim članom in gostom kličemo že sedaj: Dobro došli takrat na Javorniku!

Otvoritev kočice na Póreznu (1631 m). Cerkljanska podružnica na Goriškem otvori slavnostno v nedeljo, dne 11. avgusta t. l. kočico na Poreznu. Ob pol 8. uri zjutraj se zberejo izletniki v Cerknem in v Podbrdu (prva železniška postaja onkraj Boh. Bistrice). Ob 11. uri dopoldne blagoslovljenje in slovesna otvoritev kočice. Ob vходу v kočico se bo pobirala vstopnina. Prosta planinska zabava. Za jed in pijačo bo preskrbljeno. Po končani slavnosti planinska veselica v Cerknem. — Ob zelo neugodnem vremenu se otvoritev preloži na 18. dan avgusta t. l. — K mnogobrojni udeležbi vabi najvljudneje vse častite prijatelje in člane »Slov. plan. društva« odbor Cerkljanske podružnice.

Kočica na Póreznu. Tudi ta doslej še premalo obiskovana gora je dobila svoje zavetišče. Stavba je že popolnoma dodelana in preskrbljena z notranjo opravo. Kočica, ki je obrnjena tako, da krepko reže od severa prihajajočo sapo, stoji samo par korakov pod vrhom, ki njeno sleme še nekoliiko presega. Utrujenega planinca, ki se zvečer uleže na mehko žimnico, tukaj ne muči skrb, da se bo moral drugo jutro morda še eno celo uro potiti, predno doseže svoj cilj. Ko ob ranem jutru zapusti udobno spalnico, treba se mu je le parkrat prestopiti in je na vrhu, kjer uživa solnčni vzhod in krasno, nedogledno naravno panoramo. Prostran razgled na vse štiri strani lepe domovine in prijetno zavetišče sta tukaj združena na enem prostoru. Ako prijatelja planinskih cvetic, iščočega svojih ljubljencev med floro, ki je na Poreznu posebno bujna in raznolična, zaloti nevihta, zateče se v kočico, kjer lahko čaka lepšega vremena. Kočica, ki jo čuvata treska dva visoka strelvodna droga, je zidana iz trdnega kamenja in zadelana med skladi s cementom. Stoji kot vkovana v zemljo; bivanja v njej ne moti neprijetno

škripanje in tresenje, ki ob viharju nadleguje človeka v lesenih kočah. Krijejo jo deske, na teh asfaltna lepenka in slednjič plošče iz eternita. Široka je 6 m, dolga 8-50 m; od tal do stropa meri 6 m. V pritličju je 5 m dolg, 3-30 m širok in 2-25 m visok prostor z dvema oknoma, namenjen za kuhinjo in obednico. Od tu se pride v 5 m dolgo in 4 m široko spalnico z dvema nasprotnima oknoma. Vsi prostori so skrbno obiti s deskami. Iz kuhinje vodijo stopnice v prostorno podstrešje, namenjeno tudi za prenočišče. V koči, ki bo najbrže oskrbovana celo sezono, se dobe vse potrebščine. Na Jeseniški in Sorški planini pod kočo vabi žejnega turista izvrstna, bistra studenčnica, ki izčisti želodec in ga spravi v najboljši red.

Otvoritev koče bo v nedeljo, dne 11. avgusta t. l. Na predvečer bo gorel na vrhu velik kres. Komur pripušča čas, naj se že v soboto do večera potruži na goro. Dostop je iz Cerkljanske, Baške in Selške doline. Iz Selške doline in sicer iz Železnikov bo v kratkem markirala pot novoustanovljena Selška podružnica. Glavno zbirališče udeležencev bo v Cerknem in v Podbrdu*), prvi postaji ob novi železnici od Boh. Bistrice na Goriškem. Ob polosmih zjutraj se izletniki napotijo proti vrhu. Vse poti so brez najmanjše nevarnosti. Tura je brez posebnega truda in vsak lahko dospe na Porezen, ki z bogatim razgledom in krasno floro poplača mali napor. Zlasti iz Podbrda je jako lepa pot, večinoma tako zložna in prijetno hladna, da je pravi užitek. Koder gre bolj v breg, je pa zato čudovito mehka, ker stopaš po sami grivi, polni pisanega cvetja. Hladne studenčnice ob poti obilo, posebno imenitna pri koritih; presenetljiv je tudi do 15 metrov visoki slap »Slavec« sredi pota na levo. Opozarjamo na popis Porezna v zadnji številki »Planin. Vestnika«. Ob enajstih dopoldne se prične slavnost: pozdrav gostom, biagoslovljenje in slovesna otvoritev koče. Nato bo neprisiljena planinska zabava. Za jed in pijačo bo dobro preskrbljeno. Ob vходу v kočo se bo pobirala vstopnina. Udeležbo in sodelovanje je obljubil tudi znameniti kvartet slav. akadem. društva »Ilirije« v Pragi. Po končani slavnosti odhod v Cerkno, kjer bo planinska veselica v prostorih g. Viljema Peternelja. Oni izletniki, ki se ne vrnejo nazaj v Podbrdo na vlak, se po veselici v Cerknem odpeljejo po Idrijski dolini do postaje pri Sv. Luciji; neutrujeni pešci pa lahko vzamejo pod noge markirano pot čez Jesenico do postaje v Hudi Južini. Kranjski udeležniki se lahko vrnejo iz Cerkna tudi čez Vrhovljice po Poljanski dolini na Škofjo Loko. — Osrednje društvo v Ljubljani priredi tisti dan izlet na Porezen. Želeti bi bilo, da bi podružnice v tem pridno posnemale osrednji odbor. Otvoritev nove koče naj dne 11. avg. t. l. združi na vrhu Porezna slovenske planince k velikemu skupnemu sestanku!

Ruška koča na Pohorju. Tako je krstil odbor »Podravske podružnice« v Rušah svojo kočo, ki jo gradi pri Sv. Arehu na zelenem Pohorju. Še pred dobrimi par leti ni bilo na Pohorju nobenega planinskega zavetišča. V kratkem pa bomo imeli že tri, in sicer na Klopnem vrhu, pri Samcu pod Veliko Kopo in v Ruški koči pri Sv. Arehu. Zavetišče na Klopnem vrhu že obstoji nekaj let v starem logarskem domovju, v krasni grofovi planinski vili pa se izvršuje krčmarski obrt na ime Podravske podružnice. Zavetišče pri Samcu se je otvorilo ta mesec, v Ruški koči pa se otvori slovesno konec avgusta. Te tri postojanke so kaj vrlo razdeljene po Pohorju.

*) V Podbrdu je prav dobra postrežba v gostilni pri Štravsju, za prenočišča pa žal sedaj še ni dovolj poskrbljeno v tem kraju.

Ruška kočja stoji bolj na vzhodni strani Pohorja, zavetišče na Klopnem vrhu na sredi, pri Samcu pa na zahodu. Vzhodno Pohorje je popolnoma obraslo in nima nobene razgledne točke, zato je pač zopetna zgradba Žigertovega stolpa nujno potrebna. Ruška kočja bo vrlo služila svojemu namenu. Pri Sv. Arelu je namreč važen prehod čez Pohorje, a tu dozdaj ni bilo strehe za popotnika. Pri Sv. Arelu so parkrat v letu veliki cerkveni shodi. Ob slabem vremenu so morali romarji in izletniki stati na dežju, kolikor jih ni moglo v cerkev, ali pa so odšli proti domu. Podravska podružnica upa, da bodo Ruško kočjo radi obiskovali prijatelji planin, kar bode njim v zabavo, društvu pa v korist.

Planinski sejem. Savinska podružnica priredi v nedeljo 1. septembra t. l. popoldne veliko ljudsko slavnost, »planinski sejem«, na obširni planoti pri Sv. Frančišku sredi gornjegrajskega okraja. Čisti dohodek je namenjen zgradbi Frischaufove kočje na Okrešlju. — Veselica obeta biti prav lepa in bode gotovo ena največjih letošnjih zabav na prostem. Deluje se z vso vnemo za boljši uspeh »planinskega sejma«. Opozarjamo člane našega društva, naj si uredijo tako, da se udeležijo te slavnosti, kjer se bode gotovo vsak prav dobro imel med Gornjesavinci. Sejmarji lahko nato naredijo pri tej priliki ture v Savinske planine. Iz Ljubljane je najkrajša pot na Kamnik in odtod čez Črnilec (vozna cesta) na Gornji grad, kjer se tudi lahko prenočuje, in drugi dan k Sv. Frančišku, kamor je iz Gornjega grada pičlo uro hoda. — Na »planinskem sejmu« bode »planinski muzej«, dijaki bodo igrali gledališko igro, v paviljonih pa prodajale gospe in gospice pijačo, jedila, razglednice, razne spomine, cvetlice itd. Svirale bodo tri godbe. Razen tega bodo veselčna pošta, razne igre itd. — Če bi kdo ne mogel priti, pa tudi lahko pošlje vstopnino na odbor Savinske podružnice v Gornjem gradu, kamor je tudi pošiljati darove. Odbor.

Tržaška podružnica je priredila dne 26. maja svoj običajni majniški izlet na prijazni razgledni vrh Artviže. Že v soboto popoldne je odrinilo nekaj planincev v Brezovico pri Materiji in od tam drugi dan zarana s tolstimi janjci in z drugimi potrebsčinami proti vrhu. Pri cerkvi, odkoder se nudi potniku prekrasen razgled, je zaplapolala v kratkem mogočna grmada, katere žrtev so bili krotki janjci. Veselo je bilo gledati, kako mojstrsko so vrteli naši planinski kuharji raznje nad pekočo žerjavico, da pripravijo došlim izletnikom tečno kosilo. Da je pa bilo to tudi nekaj posebnega za Artviže, je pričalo nebrojno domačega ljudstva in iz bližnje okolice. Artvižani so se zbrali s svojim županom na čelu, da sprejmo tržaške planince. Ko so dospeli ti proti vrhu, jih je pozdravil najprvo vaški župan, potem pa g. nadučitelj A. Marčelja v imenu vse obširne občine, poudarjajoč v svojem govoru, da naj bi se tržaški planinci večkrat spominjali tega lepega kraja ter prihajali med zapuščeni bratski istrski narod. Saj tu pozdravljajo planince razen njih tudi mogočne Alpe z očetom Triglavom, a na drugi strani prostrani vrhovi Istre z materjo Učko. Močen zbor vaških pevcev je nato zapel »Lepa naša domovina« in krepek »živio« je zadonel tja v daljne doline. V imenu planincev se je zahvalil načelnik Tržaške podružnice na nepričakovanem, toli ljubeznivem sprejemu. Nato se je razvila na planem vesela zabava, fotografi pa so lovili v svoje aparate družbe veselih planincev i. t. d. Popoldne pa so došli vrli Podgrajci, na čelu jim naš g. Slavoj Jenko. Zlasti krasni spol je bil v tej družbi častno zastopan. Vesela planinska družba se je hitro združila, in ker smo imeli med sabo tudi dobrega godca, ni čuda,

da so se planinci s čvrstimi planinkami veselo zavrteli. — Poslovali smo se slednjič od vrljih Artvižanov. En oddelek je odšel proti Rodiku, a drugi je spremil Podgrajce v Brezovico. V »Lepi dolini« smo se ustavili za nekoliko časa in ob navdušenih nabitnicah na Podgrajce, dame, tržaške planince se odpravili proti domu. — S ponosom si lahko zabeleži podružnica tako lepo uspeli izlet med zapuščene Istrane, saj je pokazala, da se zaveda tudi svoje narodne dolžnosti, ki naj bi bila sveta vsakemu pravemu slovenskemu planincu.

M. P.

Idrijska podružnica je priredila dne 6. julija ob lepi udeležbi svojih članov izlet na Javornik. Vreme je bilo krasno; šele na večer, ko so dospeli izletniki do vrha, se je nebo prevleklo z gostimi oblaki. Prenočilo se je v koči na Javorniku prav dobro. Ob solnčnem vzhodu se je nutil izletnikom krasen razgled, zlasti ker je bilo po deževju. Severno obalo Jadranskega morja je bilo mogoče že s prostim očesom razločevati, ravno take bele palače in stolp mesta Gradeža ob morju.

Soška podružnica je priredila letos sledeče izlete: Dne 9. junija skozi Sv. Lucijo - Lom - Kal - Banjščice - Vrh na Jelének; odtod v Kanal in z železnico k Sv. Luciji. Udeležencev 14, vreme krasno, lep razgled, izborna zabava. Veleposestnik Gorjup na Vrhu je priredil izletnikom obilno pogoščenje in daroval 20 K za S. Gregorčičevo kočo. — Dne 23. junija na Matajur s prenočevanjem na Livku. Izletniki samo trije; vreme nekoliko nagajivo. — Dne 30. junija: nekoliko članov je šlo na Črno prst, kamor so napravili izlet Tržačani. — Dne 10. julija na Kobiljo glavo. Prenočevanje na planini Kuku; drugo jutro povratek čez Kuk do planine Razora in v Tolmin. Ker je bilo po dežju, so imeli izletniki (bilo jih je šest) krasen razgled. — Dne 14. julija: trije izletniki na Krn. Vreme ugodno, a zelo hladno. Istega dne je šla večja družba na Matajur.

Podružnica priredi letos še te-le skupne izlete: 29. julija: čez Globoko v Bohinj; odhod iz Tolmina ob treh popoldne, prenočevanje na planini Razoru; povratek z železnico;

11. avgusta: k otvoritvi kočice Cerkljanske podružnice na Poreznu;

24. avgusta: na Krn do Krnskega jezera in skozi Lepéno v Bolc; odhod iz Tolmina ob treh popoldne na Sleme, kjer se prenoči. Želi se obilo udeležbe tudi s kobariške in bolške strani. Na ta izlet opozarjamo posebno Goričane.

Za razgledne omarice na kolodvorih v okrožju Soške podružnice so določene sledeče slike: 1. Tolmin, 2. Kobarid, 3. Bolc, 4. izvir Soče, 5. Boka, 6. Plužna (slap), 7. Krnsko jezero, 8. Tolminska korita, 9. Zadnjica s Triglavom, 10. Dantejeva jama. Slike so večinoma že izvršili razni domači fotografi.

Število podružničnih članov je sedaj naraslo na 265. Pristopa sicer veliko novih, a žalostno je, da stari odstopajo. Naj vendar vsak pomisli, kaj bi bilo z našimi planinami, ko bi ne imeli društva — tujec bi se šopiril na naših tleh!

Ker ljudje neusmiljeno pokončujejo planike — trgajo jih s koreninami, da so ponekod že kar izginile —, je odbor zaprosil županstva, naj opozorijo občine na dotični zakon, ki strogo prepoveduje tako uničevanje lepih očnic.

Orožnova kočica. Obisk te kočice je letos izredno velik. Do vštetelega 21. julija jo je obiskalo 140 oseb, med temi 37 dam; prenočilo jih je 46. Z novima oskrbnikoma, s postrežbo in provijantom so obiskovalci zelo za-

dovoljni. Konec meseca julija in ves mesec avgust je najprimernejši čas za pohod na Črno prst, ker je baš tačas flora najbujnejša. Rdeči sleč, bele planike in črne murke se razcvitajo tedaj najlepše. Prijatelji krasnega razgleda in divnega cvetja, privoščite si ta lepi in lahki izlet, ki nudi toliko užitka!

Naši vodniki. Nemška turistična glasila in časopisi napadajo naše društvo, ker je dalo oblastveno potrditi nove gorske vodnike. Bojkot proglasaajo proti tem našim vodnikom. Vsled tega pa je dolžnost slovenskih turistov, da najemajo ob svojih turah naše vodnike.

Novi oblastveno potrjeni vodniki, ki so se udeležili učnega tečaja »Slov. plan. društva«, in društveni zaupniki za **Julske Alpe in Karavanke** so naslednji:

Begunje pri Radovljici (za Begunjščico-Stol in sploh Karavanke): Franc Pogačar, p. d. Starček, suknar, št. 63.

Bled (za Triglavsko pogorje — Bohinjske planine — Karavanke): Blaž Jan, p. d. Turčič, tesar na Mlinem, št. 2; Jože Zima, p. d. Klemenček, v Radovini pri Bledu, št. 21.

Boh. Bistrica (za Bohinjsko pogorje): Lorenc Logar, p. d. Ozebek, posestnikov sin, št. 11; Valentin Rozman, p. d. Rožan, posestnikov sin, št. 49; Jože Ravnik, p. d. Koder, krojač, št. 91.

Srednja vas v Bohinju (za Triglavsko in Bohinjsko pogorje): Anton Grm, p. d. Mežnar, posestnikov sin, št. 65; Valentin Stare, p. d. Močilnikar, občinski sluga v Češnjici; Martin Langus, p. d. Kovačič, posestnik v Češnjici.

Mojstrana (za Julske Alpe in Karavanke): Valentin Brtoncelj, čevljar, št. 16; Janez Košir st., posestnik, št. 12; Janez Košir ml., posestnikov sin, št. 12; Jože Jakelj, gostilničar pri »Peričniku« (zaupnik).

Kranjska gora (za Julske Alpe): Gregor Žerjav, p. d. Kravanja, posestnik, št. 23; Janez Žerjav, p. d. Černe, posestnik, št. 24.

Rateče (za Julske Alpe): Janez Kuri, posestnikov sin, št. 57; Janez Petraš, posestnikov sin, št. 57.

Trenta (za Julske Alpe): Anton Tožbar, p. d. Špik, posestnik v Trenti pri cerkvi (zaupnik).

Vodniki v Savinskih planinah:

Stahóvica pri Kamniku: Franc Prelesnik, gostilničarjev sin, p. d. pri Kórelnu; Lovro Potočnik v Kamniški Bistrici; Miha Uršič v Kamniški Bistrici.

Luče: Jakob Pečovnik, posestnikov sin, št. 41; Anton Pečovnik, p. d. Pečnik.

Solčava: Blaž Plaznik, p. d. Blaž; Martin Ožep, posestnik; Fortunat Herle, posestnik.

Jezerško: Jernej Krč, oskrbnik Češke koč.

Ljubno: Alojzij Klemenšek, posestnik.

Mozirje: Franc Paher, posestnik.

Markacije. Markirane so stranske poti z Boh. Bistrice čez Dobravo na Polje ($\frac{3}{4}$ ure hoda). Obnovljene so markacije na Črno prst, k izviru Bistrice, z Bistrice po Dobravi na Žlan in čez Senožeti v Srednjo vas. Na novo markirana je pot s Koprivnika čez Govedjek k Mrzlemu studentu in na planino Javornik.

